Cu bolta de stele
Peste gândurile mele

DRAMĂ
Actul întâi
Tabloul întâi

O bancă într-un spațiu verde
Rabinovici, Ion, Niculescu

Rabinovici către Ion: Ați lăsat Bucureștiul pentru satul Pestedeal. Mde!
Niculescu: Pentru aerul curat, Rabinovici.
Rabinovici: Rabinovici sus, Rabinovici jos. Așa-i numele meu, dar nu sunt rabin.
Nicolescu: Că bine zici, nu ești.
Rabinovici: Ai duh de ceartă. Zi-mi pe scurt, Ițic.
Niculescu: Hotărârea-ți aparține, Rabinovici.
Rabinovici: Bine, Nicule, am luat notă.
Niculescu: ***Șoptind pentru sine*.** Mă ia peste picior. Trage preșul de sub mine. Hotărârea-i a ta, Ițicule. Închizi gura omului, după ce-l întrebi ceva. Poate are omul ceva de spus și tu-i închizi gura.
Rabinovici: Eu?!
Niculescu: Nu, Celălalt.
Rabinovici: Mă ia peste picior. Trage preșul de sub mine. Da cine-i celălalt?
Niculescu: Cel ce nu-i...
Rabinovici: Nu chema duhurile că nu știi cine vine.
Niculescu: Mulțam. *Către Ion*. Spune Ioane.
Ion: Am fost operat la inimă.
Niculescu: Ai auzit, Ițic, ai auzit?
Rabinovici: Am. Spune Ioane, când ți-au despicat pieptul, te adormiseră?
Ion: Nu.
Rabinovici: Erai treaz?
Niculescu:Bre, Ițic, îl mai faci și alcoolic.
Rabinovici: Mai tacă-ți gura. Nu pe tine te-am întrebat, dacă erai treaz. Ioane...
Ion: A început operația de la încrengătura piciorului cu trunchiul. De aici...*Arată în diagonală, peste piept-până la inimă*.
Niculescu, către Rabinovici: Nu ești deștept degeaba. Despicat de la picior, până la inimă. Nu-l mai întrerupe.
Rabinovici: Eu, stimate domn Niculescu?! Eu l-am întrebat de ce a lăsat Bucureștiul pentru Pestedeal, iar dumneata ai răspuns în locul dumnealui. Nu ești deștept degeaba. Mă duc la casa mea. S-a înserat. *Cei doi au plecat.*

Rabinovici, trage un pat din spatele băncii și se culcă îmbrăcat, fără a se acoperi. Deasupra bolta înstelată. Liniște, pace. Rabinovici se trezește dintr-odată, speriat, se ridică pe marginea patului, apoi, rapid, se întinde pe pat și se ascunde sub pătură.

Tabloul al doilea

Rabinovici, Niculescu, Ion

Rabinovici, pe bancă. Vine și Niculescu.
Rabinovici: Fiți-ar limba ferecată cu obezi de piatră seacă!
Niculescu: *Tace*.
Rabinovici: *Pentru sine*. Are dovleac de lemn și limbuție, dar nu știe și nici nu va afla.
Niculescu: *Tace*.
Rabinovici: *Tot pentru sine*. Celălalt m-a vizitat azi noapte. Îi văd ochii pe țintă. Nu e deslușită. Cineva din apropiere va fi troznit. Va cădea din viață-n groapă, sau va suferi cumplit. Șuier prin văzduh. Vezi în duh șuier zălud. La cine ajunge îl străpunge. Cine oare să fie pe năsălie?
Niculescu: *Tace*.
Rabinovici: *Despre Niculescu*. Pe ăsta-l blochează.Cu ochii deschiși și mintea zăvorâtă.
Ion: *Salută respectuos*. Bună ziua , stimați domni. Dacă am loc lângă Dumneavoastră, rămân, dacă nu, merg mai departe.
Rabinovici : Ăsta o fi? Merge spre moarte... Sau pe altu-l așteaptă. Rămâi, nu te depărta de mine, dacă vrei să-ți fie bine.
Niculescu: Ori cu el, ori cu mine, soarta se mișcă-n țâțâne.
Rabinovici: *Pentru sine*. Nicu nu-i deștept degeaba, aude el ceva, dar nu știe ce-i. Are-n minte dovlecei, cu semințele necoapte. Scapă-mă Moise de-aici, să nu fiu de mărturie.Niculescu e cam dus.
Toți tac, tăcere grea. Ion se ridică să plece.
Niculescu: Stai omule stai, la tărâțe și mălai.
Rabinovici, pentru sine: Gata, știu. Un om fără apărare. Moise, cu știință multă mă-nvățași, cum văzduhul glăsuiește, în războiul nevăzut și cum proștii între ei se ciocnesc și se distrug.
Ion: Mă duc.
Rabinovici: Unde?
Niculescu: Unde...Descoși omul... Are-un drum și rabinu-i ține calea.
Rabinovici: *Pentru sine*. Adevărat grăiește Niculesco, dar nu știe ce zice.

Ion: *Salută, apoi pleacă*. O zi bună, domnilor, din partea mea!

Tabloul al treielea

Dr. Veta, asistenta Vetilescu, Ion

Un birou, două doamne în halate albe. O doamnă în centrul biroului, cealaltă, în fața unui laptop.
Dr. Veta: Intră!
Ion: Sărut mâinile, doamnă doctor. Am venit din București în Pestedeal. Drum lung, drum lung să merg de aici la d-na doctor de familie din București. Vă rog să acceptați transferul dosarului meu medical la cabinetul dumneavoastră.
Dr. Veta: Cardul de sănătate, buletinul, talonul de pensie. De ce suferi?
Ion: Am fost operat la inimă, în București. De la încrengătura piciorului cu trunchiul, s-a introdus în arteră, până la inimă, un fir subțire, cu un capăt ca o gură de șarpe. Mi-a tăiat ceva, care îmi dăduse multe necazuri. Toți m-au avertizat, medici, asistente, să nu mă lovesc de mobilier, de căzut nici vorbă, orice lovitură albăstrește locul de contact, vase de sânge rupte, pericol fatal, chiaguri de sânge la inimă.
Dr. Veta: *Pentru sine*. Ablație. *Autoritară.* Eu te-am întrebat de ce suferi!
Ion: Hipertensiune.
Dr. Veta *Îi înfășură brațul cu manșonul tensiometrului, își așeză în urechi stetoscoapele și începu să numere, în șoaptă*. Ai tensiunea arterială 18. Mare.
Ion: Am mai pățit-o și la București. Aveam 14, când intram în cabinet, 18.
Dr. Veta continua să-i asculte inima. Ce medicamente luai?
Ion : *Surprins de rapiditatea întrebării, răspunde*. Trombostop și, și...
Asistenta Vetilescu: *Citind cardul pe monitorul laptopului*. Trombostop și următoarele medicamente...
Dr. Veta: Rezolvăm problema hipertensiunii. Îți prescriu un medicament eficient. *Către asistenta Vetilescu.* Ultima rețetă.
Asistenta Vetilescu: S-a depăşit termenul. Putea să primească o nouă reţetă de la cabinetul din Bucureşti.
Dr. Veta:Te-am întrebat, ultima reţetă. Scadenţa. Atât! Domnule Ion, îţi prescriu o reţetă cu medicamente eficiente, în primul rând, Norvasc. *Dr. Veta, aplecată peste o foaie de hârtie, se concentrează, tot şopteşte ceva, pentru o reţetă cu medicamente eficiente, apoi întinde hârtia asistentei Vetilescu, care transcrie medicamentele în calculator, cu o viteză surprinzătoare, extrage reţeta prin imprimantă, apoi i-o dă doamnei doctor. Aceasta aplică parafa.* Poftim reţeta. Poftim schema zilnică de tratament. Ne vedem peste trei luni.
Asistenta Vetilescu: Ai data pe acest bilet.

Ion: *Către dr. Veta*. Sărut mâinile, sărut mâinile! *Ajuns pe trotuar, se înveseli*. Medicament eficient. Gata cu hipertensiunea. Citi, cu glas tare, parafa de pe reţetă, medic de familie Veta Margareta. Trombostopul nu mai este pe rețetă. Știe doamna doctor de ce.

Tabloul al patrulea

Rabinovici, Niculescu

Rabinovici: *În pat, îmbrăcat, fără a fi acoperit cu ceva, pentru sine*. Bolta cu stele, peste gândurile mele. Războiul cel nevăzut, războiul din văzduh, cum îi spun cuvioșii călugări ai lui Hristos. Participarea lor e defensivă, în parametrii blânzi de lumină. Defensivă puternică. Mereu răniți, mereu în contraofensivă. Ei doar se apără. Atacatorii lovesc, rănesc, sunt mereu în ofensivă. N-au pace creștinii. Cei mai mulți se lasă învinși, cei mai puțini, rezistă. Asta e diferența. Rugăciunile creștinilor nu ucid, ci mângâie, îmbunează oamenii. Atacurile celor potrivnici, zdrobesc pe cei care nu s-au supus. Particip ca observator la un asemenea atac. Nu știu prin cine și nici nu știu cine e ținta. Ce-o fi acolo sus, în bolta de stele? Cum de mereu sunt în picioare, pe pământ, eu omul peste tot pământul? Ziua în picioare, noaptea în picioare, mereu e cerul deasupra. Bolta de stele peste gândurile mele.

Rabinovici se înveli cu o pătură și adormi. Cerul înstelat.

Niculescu: *În casa lui.Peretele dinspre public lipsește. Târziu, în seară. Fumează. Își mai toarnă câte puțină țuică într-o cană pentru cafea. Înmoaie câte-o felie de pâine în țuică*). Țuica? Bună! (*Privește spre geam.*) Ptiu, drace*! Se părea că luna intră pe geam. Niculescu ia sticla cu țuică și stropește, în formă de cruce, spre geam, în direcția lunii. Închide repede geamul și trage perdeaua.* Gata, am stropit-o cu aghiazmă! Îmi vine gândul să mă duc la Învățătorul, pe limba lor se zice rabi, să văd ce face. Am bea o bărdacă de vin, dar rabinul ăsta nu m-a invitat niciodată la el acasă. Nici eu. Apoi mie nu-mi place să hălăduiesc noaptea. Duhurile rele...Gata, la culcare. *Stinge lumina. Dimineața se bărbierește, își piaptănă cu grijă părul, își ia o cămașă curată și-i gata de plecare. Pe scenă se sting luminile. Întuneric. Iar e luminată*. *Rabinovici, cam pletos, se spală pe față, își face rugăciunea, după tipicul evreiesc, mișcându-și fruntea,de-odată cu umerii, înainte și înapoi. Se sting luminile de pe scenă. Scena iar e luminată. Cei doi se îndreaptă spre locul de întâlnire*.)

Niculescu: Bună ziua, rabinule.

Rabinovici: Bună ziua, domnule Niculescu.

Se așază pe bancă și o vreme tac.

Niculescu: Cum ai dormit?
Rabinovici: Cum să dorm...Iaca m-am gândit cine suntem, unde suntem, de ce existăm și de când.
Niculescu: Ai aflat răspunsul?
Rabinovici: Nu, răspunsul meu! Pe el îl căutam. Dar a fost o noapte frumoasă, cu cerul înstelat și gândurile mele.
Niculescu: Și mie, tot cam așa. Luna a vrut să-mi intre-n casă, prin fereastră.
Rabinovici: Ești poet, domnule Niculescu. E mare lucru, să-ți intre luna-n casă. Cerul meu înstelat era deasupra.
Niculescu: Rabi, ziseși răspunsul meu. Nu-l mai căuta. Ai răspunsul unui om, Moise, răspuns șoptit de Dumnezeu. Noi creștinii avem răspunsul direct, de la Iisus, om și Dumnezeu adevărat. Voi susțineți că Iisus e doar un om, noi, nu. Noi ortodocșii am primit răspunsul de la Fiul lui Dumnezeu, care a trăit printre noi, ca om. Rabi, nu mai căuta răspunsul tău, te frământi degeaba.
Rabinovici: Mult stimate domnule Niculescu, m-ai surprins cu gândirea dumitale. Ai dreptate. M-ai liniștit. Avem răspunsul pentru toți oamenii. De la Moise.
Niculescu: Și de la Moise.
Rabinovici: Nu te contrazic.

Tabloul al cincelea

Rabinovici, Niculescu, Ion, pe bancă
Niculescu: Domnule Ion, cam scump la vedere.
Ion: Am alergat să-mi mut dosarul medical din București, aici. Am o stare sufletească foarte bună şi de la starea acesta vine şi cea trupească. Mă simt bine, înviorat. Drumurile din trei în trei luni până la Bucureşti, erau obositoare.Drept vorbind, vara nu mai rezistam la caniculă, iarna, vânt puternic. Te împigea pe polei, corăbii cu pânze pe ape...Cum de-am rezistat până la pensionare? De acasă la serviciu, de la serviciu acasă,după cumpărături, uneori până în Pestedeal la ai noştri, fie iertaţi, au plecat toţi la Domnul, le dădeam o mână de ajutor, cu cazmaua, în grădină. Eram tineri. Fie iarnă, fie vară, am făcut faţă cu brio. Ne bucuram de toate anotimpurile. Pensionaţi, verile şi iernile le traversam din ce în ce mai greu. Aici în Pestedeal nu bate vântul puternic, iernile sunt blânde. Dă Doamne mintea românului cea de pe urmă. Am mers câțiva ani,din Pestedeal, la medicul de familie din București și nu numai.
Niculescu: Și nu numai.

Ion: In interes cultural, teatru, concerte simfonice, întâlniri publice pentru aniversări istorice, mai ales în legătură cu nordul Bucovinei, cu Ținutului Herța și cu Basarabia, anexate de către URSS în 1940 și reanexate în 1944. Nici la Mihail Eminescu nu renunțăm, nu admitem scoaterea lui din conștiința publică.
Apoi, Rabinovici, Niculescu și Ion, tăcură.
Rabinovici: Lipsa activităților enumerate...
Ion: Așa e, îmi lipsesc. Iertare, am început să vorbesc, de una, de alta, poate v-am plictisit. Iată, tac!
Rabinovici: Nici vorbă. Ne-ai înviorat. Si nouă ne lipsesc. Și aici sunt activități culturale, că trebuie să fie, dar n-au adâncime. Convorbirile noastre sunt din ce în ce mai strâmtorate. Capitala e motorul spiritualității unui popor, uneori în bine, alteori, nu, depinde cine sunt stăpânii. Românii totdeauna se ridică, cu greu, dar se ridică, izvor național, peste stăpânii veniți de aiurea. Au o mare capacitate de rezistență spirituală, bazată pe comorile culturii naționale. Eu, izraelit, sunt categoric împotriva celor ce l-au scos pe Eminescu din școli-a rămas doar formal. Sunt de acord cu cei care cred și militează pentru vremile când vor fi catedre Mihail Eminescu în școlile care pregătesc învățători, în facultățile care pregătesc profesori. Sunt solidar cu românii care nu renunță a susține legiferarea zilei de 15 iunie, Ziua Națională Mihail Eminescu. Da, eu, israelitul, jidanul, ovreiul, cum mă gratulează unii, cred că nedreptatea impusă de sus, față de Mihail Eminecu, este o nedreptate împotriva României!
Niculescu: Rabi, ai atins corzile secrete ale inimii mele.
Ion: Da, domnule Rabinovici, mi-ai bucurat inima, am auzit muzica inimii mele, glasul conștiinței mele. Să trăiți mulți ani, cu sănătate!
Rabinovici: Mă simt surprins de solidaritatea dumneavoastră. De regulă evreii sunt priviți cu suspiciune când e vorba de Mihail Eminescu, suspiciune, adesea, motivată. Eu rămân ceea ce sunt, un bun român.
Niculescu: *Se ridică de pe bancă*. Poftă bună domnule Ițic Rabinovici, la masa de prânz...
Rabinovici: *Se ridică și el*. Vă răspund cu dragă inimă, cu aceeași urare.
Niculescu și Ion pleacă. Rabinovici se așează pe bancă. Cunoașterea și receparea mentală a unor realități oculte... nu înseamnă că intuirea lor reflectă realitatea desfășurării lor. Celălalt, șuierul tăcut, distructiv, prin văzduh, poate fi doar o închipuire, un produs al cunoașterii acestor fenomene. Nici o țintă.
M-am eliberat de viziunea din mintea mea.

Tabloul al șaselea

Cabinet privat, medic de familie Veta Margareta
Dr Veta, asistenta Vetilescu, Ion
Ion: Bună ziua.
Asistenta Vetilescu: Bună ziua domnule Ion.
Ion: Doamna doctor?
Vetilescu: Îmi puteți spune de ce ați venit atât de repede la doamna doctor, în loc de trei luni?
Ion: *Se așeză pe canapeaua medicală, își ridică pantalonii până la genunchi*. Mi s-au umflat gleznele. Așa ceva nu am avut niciodată.
Vetilescu: *Cam înțepată*. Doamna doctor e în concediu de odihnă, pe timp de două săptămâni!
Ion: Vă rog frumos să-i telefonați și să-i spuneți de ce am venit la cabinet. Telefonul meu îl aveți de data trecută, dar vi-l dictez iar.Vă rog frumos, aștept un telefon de la dumneavoastră. *Asistenta continuau să tacă*. O zi bună vă doresc.*Ieși din cabinet abia umblând.Pentru sine.* O să trimit pe cineva, peste o săptămână, să afle dacă dr. Veta s-a întors din concediu. Pe o femeie săritoare, săteancă din Pestedeal. Mi-a adus răspunsul, este tot în concediu...
Ion : *Pentru sine***.** Dacă nici azi nu vine la serviciu?
Dr. Veta: *Intră în cabinet*. Mai e cineva pentru consultație?
Asistenta Vetilescu: *Repezindu-se spre ușă*. Da,o singură persoană.
Ion: Ridicându-se de pe un scaun, din sala de așteptare: Nu mai e în concediu... *Umblând cu mare greutate, ajunse la canapea*.
Dr. Veta: Ce aveți domnule Ion de abia umblați. *Îi privi picioarele*. Umflate.
Ion: Am mai venit la cabinet, tot cu gleznele umflate. Am rugat-o pe doamna asistentă să vă dea un telefon și să vă aducă la cunoștință situația mea. Mi s-a răspuns că sunteți în concediul de odihnă, timp de două săptămâni.
Dr. Veta: *Explodând într-o ditirambă, strigând, abia reușind să lege cuvintele între ele, ne mai având aerul necesar pentru a se exprima*. Care concediu domnule Ion?! Un medic nu are concediu, are responsabilități!
Ion: Priviți picioarele mele. Chemați imediat salvarea!
Dr. Veta: Către asistentă, cu o voce abia auzită, ca din transă. Bilet de trimitere la spital. *Telefonă la spital, după salvare*. Dr. Veta, salvarea, acum la cabinet! *Doi bărbați intrară în cabinet, îl așezară pe o targă și repede la mașina salvării.Sirena suna neîntrerupt.*

Tabloul al șaptelea

Camera de gardă, analize medicale, perfuzii, injectii, apoi într-un cărucior medical a fost dus într-un salon de boli interne. Îi captă atenția un medic tânăr.
Medicul Junețe: *Consulta pacienții, toți în vârstă, rând pe rând, lângă patul lor, pacienții, în picioare. După ce-i consulta îi privea în ochi și le spunea, punct cu punct, așa cum învățase la facultate.* După spitalizare să nu mai bei băuturi alcoolice. Să nu mănânci până nu mai poți să te ridici de la masă. Ai pus pe dumneat prea multe kilograme, ficatul e în dificultate. Ce ai făcut în viață, ce meserie?
Pacientul Haralambie: Zidar. Am zidit fabrici, cu mâinile acestea, să aibă românii unde lucra, să aibă bani pentru mașini și celelalte ale vieții, să avem, în mod gratuit, spitale, stațiuni de odihnă și tratament, școlarizare gratuită, de la grădinițe, la licee și la facultăți. Ăștia de acum, ne-u aruncat, pe noi, meseriașii, în sicrie.
Medicul Junețe: Mai bei câte un pahar, două-trei, de tărie?
Pacientul Haralambie: Mai.
Medicul Junețe: Paharul mic, ardelenesc, pentru țuică, nu paharul mare, care nu e pentru țuică.
Pacientul Haralambie: Paharul mare, nu e deajuns de mare pentru țuică, e potrivit pentru vin.
Medicul Junețe: Dumneta cel de azi, te poți lupta, cu dumneata când aveai patruzeci de ani?
Pacientul Haralambie: Nici vorbă.
Medicul Junețe: Ai înțeles ce am vrut să spun.
Pacientul Haralambie: Da, domnule doctor.
Medicul Junețe:Atunci nu mai folosi paharul de vin, sau de șampanie, pentru țuică. Ai mai venit la spital, bolnav și ai plecat acasă și te-ai bucurat de viață. Acum ai revenit la spital...Sunt medic și te rog să mă ajuți, să bei sâmbăta un păhăruț și dumineca, spre seară, altul, altfel nu va fi bine. Ficatul dumitale...Crezi că poți?
Pacientul Haralambie: Sigur. Acum beau în silă, nu ca altădată.
Medicul Junețe: Dacă mânânci mai puțin și respecți regula celor două păhăruțe, va fi bine.
Pacientul Haralambie: Să trăiți, domnule doctor, pot!
Medicul Junețe: Așa mi-ai spus și data trecută! Bine, te cred! Medicul ajunse la patul lui Ion. Cu ce v-ați ocupat în viață, ce meserie ați avut?
Ion: Profesor.
Medicul Junețe: Da, proporția e confimată în saloanele de boli interne, mulți

meseriași. Cadrele didactice, mai puține. În învățământ se plămădește o țară. Domnule profesor, vă întreb...
Ion: Vă dau răspunsul fără să mă întrebați. Sunt două feluri de profesori, lefegiii, care de când s-au pensionat, nu mai cumpără cărți, nu mai citesc și intlectualii, dintre aceștia apar altruiștii, care, toată viața, încearcă să fie de folos societății.
Medicul Junețe: Nu îndrăznesc să vă întreb, ca pensionar...
Ion: Până la pensie, dușman al URSS pentru Basarabia, iar secretarul de partid, dacă sunt dușman al URSS, a scris: Dușman al comunismului din întreaga lume.
Medicul Junețe: N-am timp, dar poate vom reuși să avem. Acum sunt de serviciu și trebuie să fiu de folos și pacienților din celelalte saloane. *Ii ia tensiunea.* Inima, fibrilație permnentă, aveți și hipertensiune. Le vom birui pe amândouă. Picioarele se vor dezumfla, vor reveni la normal. *Medicul Juneţe iese din salon*.
Pacientul Haralambie: *Către Ion*. Vă faceți bine, domnule profesor.
Ion: Și dumneavoastră domnule Haralampie.
Pacientul Haralambie: Când ați fost internat?
Ion: Luni.
Pacientul Haralambie: Sâmbătă sunteți acasă. Vestea o veți primi mâine. Gata cu vorbele. Stingerea.
Se sting luminile în salon. Dimineață. Se aprind toate neoanele.
Medicul Junețe: Mâine plecați acasă*. Îi ia tensiunea*. Tensiunea bună, pulsul bun, fibrilația permanată...*Ion observă pe fața medicului un chip al durerii, repede ascuns.* V-am văzut azi pe coridor.
Ion: Da, azi nu am mai avut amețeli și am reușit să fac o plimbare pe coridor.
Medicul Junețe: Foarte bine. Aveți rețeta și schema, luați medicamentele zilnic așa cum se precizază în schemă. Peste o lună la laboratorul de recoltare a sângelui, pentru INR.
Ion: Da, domnule doctor. *Pentru sine.* De ce peste o lună și nu mai des. Asta-mi lipsea să mă fac doctor, nu oricând, ci acum! Nu trebuie să dai glas la tot ce îți vine în minte. Mai e ceva, dr.Junețe a scos Norvascul din tratament și a revenit la Trombostopul eliminat de dr. Veta. Am reținut de la doctorii din București că trombostopul împiedică formarea chiagurilor de sânge. Nu sunt doctor, nu înțeleg nimic.

Tabloul al optălea

Rabinovici, Niculescu, Ion, pe bancă
Niculescu: Măi Rabi.
Rabinovici: Ce vrei, măi Nicu?

Niculescu: Să ne meargă mintea.
Rabinovici: Ne merge.
Niculescu: Împreună.
Rabinovici: Nu se poate.
Niculescu: De ce?
Rabinovici: Suntem despărțiți.
Niculescu: De cine?
Rabinovici: De istorie, de memorii diferite.
Niculescu: Lasă memoriile. Ce memorii așa de importante, de eu nu pricep nimic. Eu nu mi-am scris memoriile.
Rabinovici: Oare? Fiecare avem caseta cu memoria neamului, fiecare avem înregistrată memoria vieții noastre. Ne plângem degeba că nu avem un romancier pentru unele întâmplări din viața noastră. Întreaga noastră viață este scrisă, avem cartea vieții noastre, în întregime, cu bune și rele, cu emoțiile noastre. Cu faptele ascunse, cu vicleniile.
Niculescu: Mă faci să râd. Suntem avioane, cu cutiile negre, care memorează funcționarea avionului?
Rabinovici: Ești pe aproape, dar... nu înțelegi nimic.
Niculescu: De ce?
Rabinovici: Pentru că nu te observi pe tine, doar pe alții.
Niculescu: Stai, stai, mult stimate domnule Rabinovici.
Mă observ, dar n-am constatat, că am în mine, înregistrată, toată viața mea.
Rabinovici: Altă dată.
Niculescu: Acum, nu?
Rabinovici: Acum,nu. Continuă pentru sine: Dar nici mai târziu. Astea sunt secrete elementare, tu nu ești școlit. Continuă către Niculescu: Eu mă duc acasă.
Niculescu: Începusem să fiu un elev atent.
Rabinovici: E târziu, Niculescule.
Niculescu: De ce, e târziu? Nici vorbă. Mai e până înserează. Adie un pic de briză, ca pe malul mării.
Rabinovici: *Pentru sine*. E târziu. Școala aceasta se începe devreme, în tinerețe, dă rod bun la maturitate, apoi ești stăpânul lumii, nu singuratici, ci prin unitate de grup și interese. *Către Niculescu*. Niculescule, ai dreptate, e devreme.
Niculescu: Mă duci cu vorba. Du-mă unde vrei, dar ești sigur că fiecare om are viața sa, în întregime, scrisă în sinea sa, cu gândurile, faptele, vicleniile, răutățile, sentimentele sale?
Rabinovici: Ești bun, Niculescule. Ai exprimat pe scurt un adevăr simplu.
Niculescu: Am o rugăminte, spune-mi ca unui școlar din clasele mici.
Rabinovici: Îți amintești, uneori, momemte de demult, din copilărie?

Niculescu: Da.
Rabinovici: Ele sunt scrise în tine.
Niculescu: Așa-i.
Rabinovici: Îți amintești stările sufletești și câte și mai câte?
Niculescu: Așa-i.
Rabinovici: Întreaga istorie omenirii și viața fiecărui om e înscrisă în oameni, e vorba de memoria colectivă, comoara fiecărui neam și de memoria persoanelor.
Niculescu: Rabi, ești un învățat.
Rabinovici: Mereu mi-ai zis Rabi, Învățătorule. Acum ar trebui să înțelegi că suntem despărțiți de unele aspecte din memoria colectivă și de unele aspecte din memoria personală. Și acum bagă bine în cap, despărțirea vine din memoria de neam, din cauza unor aspecte ale orgoliului de neam și din memoria personală, din caza unor aspecte ale orgoliului personal. De aici conflictele între oameni și subjugările unor neamuri. E vorba de o civilizație care trăiește în conflict fără sfârșit.*Pentru sine*. Dar tot nu ți-am spus și nici nu o
să-ți spun, despre, știința aplicată.
Niculescu: Ești un filozof, Rabi.
Rabinovici: Of, of! *Își pune palma pe piept, în dreptul inimii, ia cu rapiditate sticla cu apă, bea, apoi un cub de zahăr*.
Niculescu: Rabi, zahăr, inima...
Rabinovici: Nu e nimic. E o cauză externă.
Niculescu: Nu mai scot o vorbă, tot nu mi-ai răspunde.
Rabinovici: Nici eu nu am un răspuns.
Niculescu: *Pentru sine*.Cauză externă...
Ion: *Sprijinindu-e pe o cârje, avansează încet, cu greu. Se așează pe bancă. Rabinovici mai bea o gură de apă, ia un cub de zahăr*.
Niculescu: Te făcuși moșneag, bădie.
Ion: N-am ținut seama că pot fi vreodată moșneag. Iată, sunt.
Rabinovici: Piciorul?
Ion: Da, doar de câteva zile. Am fost în spital,în urmă cu câteva luni, tot cu picioarele umflate. Nu cred că mai pot merge.
Rabinovici: *Scoate din buzunar un telefon mititel*. Mă numesc Ițic Rabinovici. Avem nevoie de salvare. Un cunoscut de-al meu nu mai poate umbla. Suntem trei persoane, în Parcul Liniștii, pe o bancă, în dreapta. Nici vorbă să se mai poată întoarce acasă. Îl suspectez de tromboflebită. Are dureri mari, piciorul stâng este foarte umflat. Și dreptul este umflat.
Sosesc doi paramedici cu o targă medicală, îl așează pe Ion și se îndreaptă spre salvare.

Rabinovici pleacă fără să spună nimic. Niculescu, rămas singur, mai stă un timp, apoi, la pas domol, se îndreaptă spre ieșirea din parc.

Actul al doilea

Tabloul întâi
Camera de gardă. Ion, pe spate, conectat la diverse aparate medicale. Perfuzie. Piuitul de alertă nu înceta.
Dr. Măruntica: Cardul de sănătate. Ați mai fost la noi în urmă cu cinci luni. Ce medicamente ați luat?
Ion: Am în buzunarul hainei schema medicamentelor de atunci.
Dr. Măruntica: De acum ne interesează.
Ion: Tot în buzunar. Oh, amețesc.
Dr. Măruntica. Am găsit pe card tot ce ne interesează. *Către o asistentă medicală*. Sânge pentru INR: Cît poți de repede la laborator. *Aceasta pune garoul pe brațul lui Ion, seringa se umple de sîngele necesar. Asistenta părăsește camera de gardă în mare grabă.*
D-na laborantă: *Se aude într-un amplificator*. Laboratorul recoltare sînge. Aparatul nu cuprinde . INR-ul este cu mult mai mare.
Lui Ion i se făcu o injecție, i se luă sânge pentru alte analize. De la un timp, altă recoltare de sînge pentru INR. De la laborator acelaș răspuns, aparartul nu cuprinde.
Dr. Măruntica: *Pentru sine.* În orice clipă poate apare un chiag de sînge și poate declanșa decesul. *Se adresă lui Ion.* Spune-mi unde erai când a sosit salvarea?
Ion: *Se trezise din amețeală, la auzul cuvintelor adresata de dr. Măruntica*. În Parcul Liniștii. De câteva ori era să cad. Amețeli. Telefonul meu se defectase. Am pornit spre parc, pentru ajutor.
Dr. Măruntica: Înțeleaptă hotărâre.
Dr. Ianculescu: *Privind spre dr. Măruntica, ridică din umeri și din palme , exprimând astfel, că nu știe ce se va întâmpla cu Ion*.
De la laborator: Se încadrează. *Dr. Măruntica, privind pe monitorul laptopului, își cheamă colegii să vadă ceva. Piuitul de alertă încetă. Dr. Măruntica se apropie de Ion*. Va fi bine, Ioane!
Ion, pe un cărucior medical, e dus la salonul de recuperare intensivă.
Dr. Ianculescu: A venit cu salvarea, cu INR-ul 20. Acum se încadrează! Normal între 0,8 și 1,2, profilactic între 2 și 3. De la ora unsprezece ziua, până la miezul nopții, în camera de gardă...Am fost mereu cu un pas înaintea dezastrului.Era un risc major pentru un chiag de sânge.

Tabloul al doilea

Asistenta Doștior, Dr.Măruntica, dr. Pătlagină

În salonul intensiv de reanimare

Asistenta Doștior*: Îi instală lui Ion o perfuzie și îi făcu o injecție.* Aveți medicamentele la dumneavoastră?

Ion: Da, sunt în pungă.

Asistenta Doștior: *Îi luă punga și o dădu doctoriței Măruntica, la masa cu fișe medicale.*

Dr. Măruntica: *Privind în pungă.* Sintrom, nu, deloc. Fără INR-ul la câteva zile, apoi săptămânal, spre a se lua, la nevoie, măsurile de protecție pentru pacient, poate produce chiaguri de sânge și poate duce la deces. Schema de tratament.

Asistenta Doștior: *La patul lui Ion*. Pastilele, conform noii scheme de tratament.

Ion: *Se răsucia, în pat, în fel și chip, pentru a evita durerile, mai ales de la piciorul stâng. Nu se acoperise nici cu cearșaful.*Aaa!

Dr. Pătlagină: *Intră în salon și se îndreaptă direct spre patul lui Ion.* Domnule Ion, ce profesie ai?

Ion: Profesor, dar au trecut anii, nu mai profesez demult. N-am renunțat la binecuvântarea ce ți-o oferă cărțile. Am o revistă pe internet. Prea puțin. Deși sunt nababul generaţiei mele. Nu-mi place cuvântul nabab, dar aşa m-au gratulat unii colegi. Am un capital deajuns, adică jumătate din pensia colegilor mei, la vechime completă în câmpul muncii.

Dr. Pătlagină: Fiţi mai explicit.

Ion: Cu dragă inimă. Cu mai bine de o jumătate de secol, mai pe scurt, în Dosarul de la securitate, un referent a scris că sunt duşman al URSS pentru Basarabia, iar secretaul de partid, citind că sunt duşman al URSS, a scris: ”Duşman al comunismului din întreaga lume”. A fost vorba de un proces penal, de internare la psihiatrie- după 1964, nu se mai condamna pe motive politice, dar te condamnau între cei de drept comun sau în spitalele de nebuni...Trei ani de arest la domiciliu.

Dr. Pătlagină: De ce?

Ion: Am scris o carte despre Basarabia şi despre nimicirea, în puscăriile de după cel de al doilea război mondial, a oamenilor valoroşi ai Neamului Românesc. Atât, mai mult..

Dr. Patlagină: Puneți-mă la încercare!

Ion: Dacă obișnuiți să navigați pe internet căutați pe google un proces penal în pregătire pentru înaltă trădare de țară, inculpați un președinte, un prim ministru și un ministru de externe.

Dr. Pătlagină: Stai, stai, cu punct și cu virgulă! Concret.
Ion: Au refuzt să fie făuritorii Reîntregirii României. Azi Republica Moldova ar fi fost Unită cu România, la modul necondiționat, așa cum s-a întregit România în 1918. Tot dumnealor au refuzat să meargă la Moscova, unde se ajunsese la un acord pentru înființarea liceelor pentru români, sau cum li se mai spune, moldoveni, pe întreg teritoriul Federației Ruse, înclusiv pentru fiii deportaților români din Siberia. Atât aveau de făcut, să semneze acordul.
Dr. Patlagină: Are legătură cu dumneata.
Ion: Da, sunt martorul principal. Martor pe toată viața, atât aici pe pământ, cât și în cer.
Dr. Pătlagină: Tot nu înțeleg, domnule Ion, cum de ați lăsat Bucureștiul pentru un sat.
Ion: Firesc, am și pierdut.
Dr. Pătlagină: Ce ați pierdut?
Ion: Concertele de muzică simfonică, teatrul, întâlnirile de interes cultural, vizitele la asociațiile care se ocupă de Basarabia, Nordul Bucovinei, de Ținutul Herța.
Dr. Pătlagină: Domnule Ion, mă bucur, nu suferiți de scleroză.
Ion: Nici dumneavoastră.
Dr. Pătlagină: Bine. Pe mâine. Ion uitase de picior. Se mișcă și strigă, de durere, un aaa! Dr. îi palpă piciorul, Ion, acelaș aaa! Dr. Pătlagină: La bună vedere!
Ion, aaa!
Ceilalți bolnavi oftau, mai încetișor, stăteau cuminți în pat, doar Ion se frământa și ofta.
Se făcu seară.
Ion: Nu se pot stinge luminile?
Asistenta Doștior: Da, va rămâne doar un neon, dar după ce terminăm tratamentul.*Cearșaful lui Ion se înghemotocea, se vedea salteaua, albastră. Mai rămăsese un singur neon aprins. O femeie tocmai acum începea să vorbească, o auzea tot salonul*.
Gurămare: Am de toate în grădina de zarzavat, fasole, ceapă, usturoi, porumb. Și fac o supă de găină de se crucește Anicuța, când mă vizitează. Trebuie să știi găti, altele așteaptă, pomana porcului, direct în farfurie.*Vecina de pat îi răspundea, din când în când*): Așa-i, maică.
Ion: Doamnă, vă rugăm frumos, aici e un salon cu oameni bolnavi.
Gurămare: De-aia mi-a dat Dumnezeu gură, să vorbesc. *Ion se răsucea în pat, oftând, Gurămare îl seconda vorbind.*
Gurămare: Toamna, la prune. Eu plătesc două femei. Dacă nu aș fi eu, ar fi leneșe. Țuică, așa cum fac eu, nu este în tot satul.
Ion: Doamna cu prunele...

Gurămare: Mi-a dat Dumnezeu, gură, buze, limbă.
Ion: Doamnă, mi-a spus un doctor, că medicamentele lucrează mai bine dacă omul doarme. Dacă nu doarme și vorbește, e mai greu de vindecat. Ați venit la spital să vă vindecați. Iată, nu mă mai deranjați, vorbiți cât vreți.
Femeia tăcu. Pe la ora unsprezece, asistenta medicală sosi la datorie.
Asistenta Doștior: Sunt surprinsă. Toată lume doarme.
Ion: I-am rugat să nu mai vorbească. Am zis că somnul ajută medicamentele, iar cei care vorbesc noaptea și nu dorm, se vindecă mai greu.
Asistenta Doștior: Domnule Ion, pastilele.
Ion: In loc de o pastilă, în seara aceasta primesc două?
Asistenta Doștior: E o pastilă necesară. De aici înainte aveți două.
Ion: În regulă. *Ion pricepu, pastila era anume pentru el, posibil pentru a-l liniști și a-l adormi. Asistentele medicale, seara, nu interveneau, lăsau bolnavii să vorbească oricât doreau. Se stinge lumina.Se aprind neoanele.*
Asistenta Doștior: Bună dimineața. Medicamentele.
Dr. Pătlagină: *Intră în salon, înaintă câțiva pași, până în apropierea patului lui Ion, nici o privire spre Ion, se întoarse și părăsi salonul*.
Ion: Eu sunt de vină. A citit înaltă trădare de țară și mi-a întors spatele.
Dr. Măruntica: *Intră în salon*. Domnule Ion, iată foile de externare. Văd că ți s-au adus hainele de la garderobă.
Ion. În lugimea salonului, începu să umble, șontâc, șontâc . Se oprea. Făcea eforturi să-și amintească ceva.

Tabloul al treielea

Acasă la Ion.
Ion: Nu mai am medicamente pentru... Mâine nu mai sunt capabil să ies din casă. Nici la farmacia din comună nu am pe cine trimite. Soției, nu-i spun despre ce e vorba. Asta ar lipsi să meargă ea, pe vremea asta. E răcită. Tot trupul i se zbuciumă, când tușește. Cum? Azi nu se poate? Așa-i, mâine e zi liberă pentru toată țara, farmacia din comună e închisă. Şi acum e închisă. Are program până la amiazăzi. Poate găsesc prin pungile acestea pastile pentru azi și mâine, apoi voi vedea... *Se întinse, așa cum venise de la spital, pe pat. Se ridică. Găsi pastilele pentru seară*.Of, of, of, bine că le-am găsit! *Se întinde iar pe pat.* Domnule doctor Băieșu- *Se ridică pe marginea patului-* simt că vă gândiți la mine. Mă așteptați. Nu pot să vin. *Se întinse iar pe pat.* Mi-a venit sângele la cap.Domnule dr. Băieșu, eu nu mai vin, iar dumneavoastră nu căutați în calculator. Ați vedea că mi-ați eliberat medicamentele pentru trei luni, iar eu am venit ieri la dumneavoastră, după vreo două săptămâni, după o

nouă rețetă. Așa-i, mi-ați dat rețeta, am fost la farmacie, am primit medicamentele pentru trei luni, dar nu găsesc medicamentele. Nu le găsesc. (Se întinse iar pe pat.). Domnule doctor am intrat în cabinetul dumneavoastră. Mi-ați spus că nu se poate elibera o rețetă, în ziua externării. Când un pacient pleacă din spital, în aceeași zi, nu se eliberează rețete. De mâine, da. Chiar așa mi-ați spus. Nu găsesc medicamentele. Ce se întâmplă cu mine? *Se ridică, merse direct la o pungă mare de rapie, cu o cămasă deasupra. Luă cămașa. Sub ea era o pungă cu medicamentele pe trei luni*. Of, of, of, a doua pastilă, dată în ultimele seri, din timpul spitalizării! Crucițo, am găsit medicamentele. Ai spălat rufele. Mi-ai pus cămașa peste punga cu medicamente.
Crucița: Eu?!
Ion: *Împăciuitor*. După toate probabilitățile, eu am pus-o...
Crucița: Bine că le-ai găsit. Erai agitat. Eram foarte îngrijorată.
Ion: Îngrjorarea ta era motivată. Abia acum am scăpat de efectul unei pastile, administrată seara, la spital, de către o asistentă, pentru somn.
Crucița: Slavă Domnului.
Ion: Cred că mi-am făcut rău piciorului, am umblat, prin casă foarte mult. Mi-a recomandat doctorul să umblu, dar nu atât de mult, ieri, la spital, pe coridor, apoi dreapta stânga, până la cabinetul doctorului Băieșu, acasă , la fel. Am găsit cârja. Îmi e de folos.
Crucița: Las că că te fac eu bine, cu untul pământului. Mi l-a adus, pentru tine, Vioreaua.
Ion: *Căutând în grabă ceva*. Am găsit. Citește: Bilet de externare, scrisoare medicală, tratament recomandat: trombostop...

Tabloul al patrulea

Ion, Rabinovici, Brunecioara
Ion, ajutat de cârjă și de Brunecioara, ajunge la bancă. Iau loc lângă Rabinovici. Tac toți. Apare și Niculescu.
Niculescu: Bine ai venit, Ioane.
Rabinovici îi face semn să tacă.
Ion tace, dus pe gânduri.
Brunecioara: *Către Rabinovici.* L-am întâlnit la intrarea în parc. Este în dificultate. L-am ajutat să vină la bancă.
Rabinovici: Știi să dai în bobi? *Brunecioara tace*. Dar să vezi în oglinda dintr-un vas cu ap? Dar când ți se aduce o șuviță de păr, de la cineva? Dacă dai cu mercur nu te întreb. Două-trei vrăjitoare vă uniți, din când în când, să loviți de la distanță, pe cineva? Nu așa, de capul vostru, ci când vi se cere de către cineva foarte mare?

Brunecioara (*Tresări*): Marși, mă atinseși pe strună și cu tine nu-i a bună!
Rabinovici: Dar cu altul?
Brunecioara *Ca și când l-ar fi auzit doar acum*. Cu altul n-am treabă, chiar dacă nu sunt măritată, am bărbatul meu.
Rabinovici: Dar pe Celălalt îl ai?
Bruneciora: *Se uită cu atenție, la Rabinovici*.
Rabinovici: *Arătând spre Niculescu și Ion*. Ăștia-s duși cu cu mintea în altă parte, n-au bilet de voie spre noi.
Brunecioara: Sunteți unul...
Rabinovici: Unul de-ai voștri.
Brunecioara: Îl *privește cu atenție. Arată, cu ambele palme, pletele, barba lui Rabinovic*i. Se vede. Acum despre Celălalt. Te-am auzit și-n limpezimea minții te-am întâlnit. Aceeași întrebre, pe Celălalt îl ai?
Rabinovici: Mă are el pe mine. *Privi spre Ion.*
Brunecioara : S-a înălțat prea sus și a alunecat spre apus.
Rabinovici: Privește-mă în ochi. Vreau să intru în legătură cu acel cineva foarte mare.
Brunecioara: N-aveți acces. Imposibil.
Rabinovici: Știam. Bun răspuns mi-ai dat. Știu și cum ați vrăjitorit spre două persoane deodată. Pe a doua știu cum a fost detectată.
Brunecioara: Eu nu știu, nu mă pricep.
Rabinovici: Un zilier, care săpa grădina lui Ion, pentru legume, îi copcește pomii, fusese școlit pentru telefonul mobil. Un informator iscusit. Era amabil, îi ajuta pe oameni să folosească telefonul mobil. La Ion a fost simplu.Zilierul Costică: Îmi dați voie să dau un telefon? Al meu nu e la mine. În câteva secunde cu o abilitate extraordinară a transmis spre cineva date din telefonu lui Ion, convorbirile cu numerele și numele destinatarilor, spre o recepționeră avizată, cu zeci de ani de activitate în branșă. Deși telefonul era pe genunchi, iar Costică aplect peste el, să nu fie văzut ce face, Ion a observt o imagine, fără nici o legătură cu solicitarea lui Ion.
Brunecioara : Cum a reacționat Ion?
Rabinovici: Exact cum trebuia, a tăcut.
Brunecioara: Aștept, să știu și eu.
Rabinovici: Recepționera a trimis datele spre acel cineva foarte mare, iar un profescionist v-a adus două nume Mirureta și...
Brunecioara: Ion. Ion?! Brunecioara arătă spre Ion.
Rabinovici: Posibil.
Brunecioara: Mirureta?
Rabinovici: Recepționera de la mesaje speciale...
Brunecioara: De ce?

Rabinovici: *Pentru sine.* Cum să-i spun că au sacrificat-o, rupând orice legătură între ea și cel foarte mare.
Brunecioara: O întrebare,Ion nu a anunțat organele de cercetare?
Rabinovici: Mi-a trecut, așa, prin cap.
Brunecioara: Ei, ei, ei! Cu mine nu-ți merge!
Rabinovici: *Pentru sine*. Nu-i pot spune că recepţionera a transmis datele piratate, unui om din sistem, relație de încredere profesională și la un profesionit de lagătură cu cel mare, fără să-i spună primului că a mai transmis datele și spre cel mare. Primul ştia doar că profesionistul celui mare i-a făcut o vizită recepţionerei.Cel mare a primit informația pe un stic. Acces imposibil pentru Brunecioara. Omul din sistem este din contra informații, ne-a informat rapid că acel cineva foarte mare, e posibil să... Nu-i pot spune Brunecioarei că cel mare și-a mobilizat oamenii din sistemul său, sistem de presiune și represiune ilegal, din care ea însăși face parte.
Brunecioara: *Pentru sine.Îl privi pe Rabinovici cu atenție prelungită. Rabinovici, cu plete, cam lățos și cu barbă*. Țigan de-al nostru, deștept! Da, ţiganii sunt deștepți! Acum îl ajutăm pe cel care a fost mare peste țara aceasta. Că mult bine ne-a făcut. Poate ajunge iar. El a fost adevăratul rege, neîncoronat.

Tabloul al cincelea

Ion, acasă, cățelandrul de pripas
Ion: Tu ești prietenul meu?
Câțelandrul de pripas: Ham!
Ion: Acum taci, nu mai lătra, ascultă-mă. Vreau să aflu ce-i cu mine.
Cățelandrul de pripas: Ham, ham!
Ion: Nu-i timpul să aflu?
Câinele de pripas: Ham,ham, ham!
Ion: Îmi amintesc bine, de prima vizită la doamna doctor de familie. Îmi transferam dosarul de la București la dânsa. Sărut mâinile, doamnă doctor. Am venit din București în Pestedeal. Drum lung, să merg de aici la d-na doctor de familie din București. Vă rog să acceptați transferul dosarului meu medical la cabinetul dumneavoastră.
M-a întrebat de ce sufăr. I-am spus de operația la inimă și că trebuia să mă păzesc să nu mă lovesc de mobilier, pericol de chiag la inimă. La întrebarea ce medicamente luam, i-am răspuns trombostop și...Îmi amintesc cuvintele doctoriței Veta: Rezolvăm problema hipertensiunii! Domnule Ion, îţi prescriu o reţetă cu medicamente eficiente, în primul rând, Norvasc.

Cățelandrul de pripas: Ham, ham!
Ion: Măi cățelandrule, mulțam, mi s-a ridicat întunericul de pe minte. Iată, meriți pâinea aceasta. Tu ești un cățelandru bun și inteligent. Te rog frumos dă-mi și mie un pic de pâine, din pâinea ta. Ion înaintează spre direcția cățelandrului, rupe puțină pâine, cățelandrul se bucură, așteptând să i se arunce, dar mare-i fu surpriza, când prinse între fălcile lui o pâine aproape întreagă. Am uitat să-ți spun despre nevastă-mea, venise de la București, unde fusese la copii, la fiică și ginere, tot copiii noștri le zicem, deși acum sunt oameni în floarea vârstei. Eram vesel, într-adevăr, ca un copil. Nevastă, am scăpat de hipertensiune!
Cățelandrul de pripas: Ham, ham, ham!
Ion: Mulțam, cățelandrule! Ești bine ventit! Mi-am amintit de prima salvare. Picioarele umflate, ca butucii. Spitalizare. Medicul Juneţe: Medicamentul Norvasc, să nu-l mai luați niciodată, câți ani veți avea de trăit. Peste o lună, INR-ul. De ce peste o lună?! Cățelandrule, îți fac o cușcă, dar nu te țin în lanț. Îți fac o îngrăditură, doar pe timpul în care sunt vizitat de oameni care nu te cunosc.
Cățelandrul de pripas: Ham! Ham, ham, ham! Ham, ham, ham!
Ion: Îmi amintesc, am auzit-o, pe dr. Măruntica, adresându-se asistentei Doștior: Sintrom, nu. E un medicament bun, dar fără INR-ul la câteva zile, apoi săptămânal, la o lună și la trei luni, pot apărea evenimente... Am fost internat la spital cu INR-ul douăzeci, cu tromboflebită, cu dureri insuportabile, cu risc de deces în orice clipă, din cauza unor posibile chiaguri de sânge. N-am scos o vorbă despre războiul din văzduh. M-ar fi considerat dus cu mintea și m-ar fi tratat ca atare.
Cățelandrul de pripas: Ham! Ham! Ham!
Ion: Să trăiești cățelandrule. În mintea mea s-a făcut lumină.
Se aude sunând telefonul. Mirueta?!Mirueta: Da.Sărbători fericite de Nașterea Domnului și La Mulți Ani! Am fost bolnavă de moarte. Tensiunea 23. Mi se albăstriseră degetele mâinilor și apăruseră pe ele niște gâlme. Am avut noroc cu Cristina, nepoată mea. A venit cu mine, cu salvarea, la spital, a stat mereu la camera de gardă, până la miezul nopții. (**Vocea persoanelor cu care vorbește Ion la telefon, se poate auzi, cu claritate, prin mijloacele acustice electronice**).Ion: Sunt năucit. Acum? Mirueta: Acum mă simt bine, sunt acasă. E un fel de a spune bine, sunt în revenire, cu speranță la Bunul Dumnezeu.
Ion: De Crăciun ați fi venit la noi. O să te faci bine! Soțul tău e foarte atent cu tine, cred că a preluat toate grijile casei, gătit,spălat rufe. Mirueta: Acum e la cumpărături. Ion: Salută-l din partea mea. Vă urăm Crăciun fericit și La Mulți Ani*! Pentru sine*. Deci a fost lovită și Mirueta. Amândoi în acelaș timp. Murind și Mirueta, dumnealui cel mare nu avea nici un amestec în soarta unor oameni. Acționase prin Magia Neagră. Deci, Mirueta transmisese datele furate din

telefonul meu, prin mail, doar omului din sistemul legal de informații. Pentru individul cel mare, într-un stic, prin curierul special, ceea ce înseamnă că putea fi lichidată pentru a nu exista nici o legătură intre ea și cel mare. *Un alt apel telefonic.*Ion: Asta da surpriză! Doamna avocată Blondina? Avocata Blondina: Da. Domnule Ion, sunt în spital. Voi rămâne mai multă vreme. Nu vă faceți griji, a preluat procesul un coleg de-al meu. Nu mai trebuie să dați nici un ban în plus. *Așeză telefonul pe noptieră. Se ridică pe marginea patului, își sprijini bărbia, pe ambele palme și tăcu, tăcu, tăcu*. Nu înțeleg de ce și avocata Blondina... Să fie doar o coincidanță? De ce să nu fie?! Dar dacă nu e o coincidență?! Trebuie să aflu, să știu. Măi cățelandrule,măi cățelandrule și tu m-ai părăsit?! Măi, măi, măi, da prost sunt! În convorbirile mele telefonice, acum știu că au fost piratate de Costică, doar convorbirile cu avocata Blondina aveau o importanță deosebită.Îmi scria mesaje, ba chiar îmi scria că înregistrarea partidului Adevărul, doar Adevărul ,dosar, nr.... anul..., civil, va avea loc la primul sau la al doilea termen. Mă îngrozesc.Dumnealui, cel mare a citit Procesul de înată trădare de țară,ce urmează să fie intentat președintelui, primului ministru și ministrului de externe și aflând de înființarea partidului, s-a decis să acționeze. Îi trimisesem avocatei, prin mail, un pachet întreg de documente. Am observat, după ce am deschis laptopul și începusem să pregătesc un word, că pe monitorul laptopului, se desfășura ceva, fără să umblu la tastă...

Nu voi renunța la Adevăr, a renunța înseamnă a fi trădător! Trebuie să găsesc o cale a supraviețuirii și a biruinței. Of, of, of, a trecut atât amar de vreme și INR-ul nu a fost stabilizat. De ce oare doctorul Junețe, se face că nu mă cunoaște. O fi citit Procesul de înaltă trădare?

Tabloul al cincelea

Pe coridorul spitalului. Saloane pentru bonavi, cabinete pentru doctori, cabinete pentru asistentele medicale. Un grup de pacienți așteaptă lângă ușa cabinetului medical. Dr. Măruntica, medic șef de secție la boli interne, îi programase să vină la spital, cu unele analize făcute, pentru evaluare și tratament.
E dimineață. Sosește la servicu dr. Măruntica
Pacienții: Sărut mâinile, bună dimineața. Dr. Măruntica îi ignoră. Intră în cabinet. Într-un târziu iese din cabinet și intră în altul.
Ion: Ședință cu medicii, înainte de vizita în saloane.Mai avem de așteptat.
Dr. Măruntica: Revenind la cabinet. Plecați, toți, acum! Nici de sărbători nu mă lăsați în pace?! *Intră în cabinet. Pacienți se îndreptară spre scări și merseră spre stația de autobuze. La ieșirea din coridor, spre scări, se afla o bancă. Ion și un pacient, se așezară, oftând*.

Ion: Ce e taică, ce necaz ai?
Taica Mihai: Ceilalți merg cu autobuzul spre comunele lor, eu locuiesc aici. Nu știu dacă mai ajung iar la spital. Am venit cu analiza sângelui, pe care am făcut-o ieri și am ridicat-o azi, de la fișier. Dacă rezultatul analizei nu e bun, ar fi trebuit să-mi modifice schema de tratament. Până după sărbători e mai mult de o sptămână. Am tot timpul să ajung pe lumea cealaltă.Nu pot să cobor treptele.
Ion:Vino cu mine la lift. Te duce până la parter.
Pacientul: Dumnezeu să te aibă în pază! Dar dumneata?! Nu-i răspuse. L-a condus până la lift.
Ion: *Reveni lângă ușa pe care scria Medic Mărunțica, șef de secție*. Acum e acum, voi fi primit, voi fi ignorat, voi fi alungat? *Apare dr. Junețe. Acum îl opresc. De prea multe ori a trecut pe lângă mine, ca și cum nu aș fi existat, încât, plin de uimire, n-am scos un cuvânt.*
Dr. Junețe: N-am timp. Sunt medic și am îndatoririle mele! *Ion reveni lăngă ușa cabinetului doamnei doctor Mărunțica. Aceasta ieși din cabinet, ignorându-i prezența.*
Ion: Aștept, aștept, aștept de câteva ore și doamna doctor nu a revenit la cabinet. Am noroc, iată, sosește. *Dr. Mărunțica trece pe lângă ușa cabinetului său, unde Ion stătea de pază. Intră într-un alt cabinet, pentru puțin timp și iar trecu pe lângă Ion.* Acum e clar, nu vrea să mă primească. *Porni de lângă cabinet, cu gândul să ajungă la banca de lângă scări. Se sprijini cu rapiditate de perete. Stătuse mult prea mult pe loc. Piciorul nu îl mai asculta. Ajunse la bancă, lângă un tânăr pe care-l întâlnise, cu o săptămână în urmă, tot pe bancă*. Ion îi vorbi:Sunt chemat pentru consult medical din săptămână în săptămână și nu sunt primit. Mă sting ca o lumânare.
Tânărul: Ați dat dr. Junețe, peșcheșul?
Ion: Nu.
Tânărul: Dar doctoriței Mărunțica?
Ion:Nu.
Tânărul: Dar doctoriței de familie?
Ion: Nu. *Ion nu a observat când a plecat tânărul de lângă el*...Doamne, a trecut un an de zile și INR-ul nu mi-a fost stabilizat. Chiar nu există un medicament salvator, să-i dea un șut INR-ului? Și dacă există de ce nu mi s-a prescris? De două sau de trei ori pe săptămână, de un an de zile...O zi la recoltarea de sînge, pentru INR, în ziua următoare, rezultatul și nu de puține ori, a treia zi, sau a patra, la doamna doctor de familie, sau la doamnele doctor de la spital.

Tabloul al șaselea

Ion: *La masă, scriind, citind.*
N-am pe nimeni pe aproape,
Nici aici și nici pe ape,
Nici în cer, nici pe pămmânt
N-am pe nimeni să mă-ngroape,
Să-mi citască ceva sfânt.
Unde-i Doamne Raiul Tău,
Unde stai cu Dumnezău
Și dorești să venim sus.
Am uitat, mintea se-oprește,
Unde-i Calea spre Iisus.
Și de-odată văd rămas,
Trupul fără mine, jos,
Eu în fața lui Cristos !
Doamne lasă-mă în lume,
Am ceva de spus acolo,
Adevărul ești chiar Tu,
Și în lume iar mă du,
Să vestesc la nimbul vieții,
Din cununa dimineții.
Să vestesc deplin, că știu,
Adevărul este viu,
Ești chiar Tu-nălțat pe Cruce.
Eu în lume vreau să merg,
De mă-naltă și pe mine,
Lângă Cruce, ca pe Tine,
Iată, iată-n lume Adevărul,
Iată, este sugrumat,
De frică, este trădat!
Jumate Sus, jumate pe pământ.
Întoarce-mă Doamne,
Să știu cine sunt.
Cățelandrul de pripas: Ham, ham!
Ion:Se ridică de la masă, se pipăie. Eu sunt din nou în lume. Cățelandre, cățelandre, tu ești martor, ia pomana învierii, pâinea asta, să te saturi. Ion se opri în pragul ușii. Privi cerul înstelat: Cunună de stele, peste gândurile mele. Omul e liber, îl poate accepta pe Dumnezeu, sau îl poate refuza. Libertatea aceasta funcționează și față de Iisus. Ar trebui acceptat în societate așa cum este El. Ce facem noi? Îl cenzurăm! Dacă Iisus ar trăi azi în trup, fariseii și corupții de azi ar fi deconspirați, indiferent din ce instituție fac parte, iar Iisus ar

fi răstignit... Intră Doamne-n sufletul meu, ca frate, ca prieten și-mpreună vom fi lucrători pe pământ.

Tabloul al șaptelea

Directorul serviciului român de informații, un director adjunct, un civil
Un civil: Să trăiți, domnule director al Serviciului Român de Informații! V-am adus raportul în cazul celor dispăruți, Ion și soția sa.
Directorul SRI: Mulțumim. Sunteți liber.
Un civil: Să trăiți!
Directorul SRI: *Către colegul său*. Citește-l dumneata.
Directorul adjunct: **Raport în legătură cu dispariția lui Ion și a soției sale**
Ion și soția sa sunt dispăruți. Telefoanele au rămas în prize, la încărcat. Sunau, dar nu răspundea nimeni.   Am spart ușa. Ion și soția nu erau în casă. Au fost căutați în împrejurimi. Mi s-a raporta, că nu i-au găsit. În autobuze? Nici o informație. În gări? Nici o informație.Ieșirea din țară, cu autobuzul sau mașina mică? Nici o informație. Cu avionul? Nici o informație. Cei trei demnitari au părăsit țara, Președintele, la Moscova, Primul ministru în Israel, Ministrul de externe, la Viena.
Semnează Colonel Vasile Cojocaru
Permiteți-mi, domnule director, o întrebare, în legătură cu procesul de înaltă trădare de țară.
Directorul SRI: Procesul va fi sus-pen-dat.
Părăsec scena. Cortina cade, apoi se ridică. Toți actorii se înclină în fața spectatorilor.
Gheorghe Gavrilă Copil
Bezdead , 9 decembrie 2018